

rubla. Viimaks on minu jämeda kepi sees kolm rulli, iga rullis 100 tukatid, mis ka minu omadus on.

Seda varandust olen mina usinuse ja kokkuvõidmisega korjanud. Siiski, kellele seda järgi jätan? Minu naene ja minu lapsed on surmaga mulle ette läinud! Kui kaugelt minu ülejäänud sugulased õigust minu varanduse päale saavad, võib järeltuleraast näha saada.

Muid on mõni kakskümend aastat tagasi, kui mina libedad häda tundsin; mina olin oma sauna ja tüükese põllu päale 160 rubla võlgu, kahe päeva aja sees pidin seda raha ära maksma, sellewastu oleks minu väike varandus riisunud saanud.

Kust seda hulka raha võtta? Sull on üks rikas wend, üks rikas õde, need saavad sind aitama! üteldi mulle.

Muid läksin mina esmalt õe, rikka „susi“ perenaese juure.

Kui tema minu palwet kuulnud oli, wiis ta mind oma linaseriide kambri. Säär olid

jämedad ja peenikesed kangad, mehe kõrguseni üles laotud, kirstud ja kaastid täistopitud.

„Vaata süia“ hüidis ta minule; on see üks linaseriide kammer, kudas ta ühes talus kui meil, peab olema? Kõik puudub, lauakui sängi linad, suured ja pisukesed, ja saäl palud süia weel minu käest 160 rbl. laenuks?!

Mina tahtsin ära minna. — „Ilma sõõmata ei tohi ja mitte ära minna!“ karjus ta ja tõttas ruttu kõõgi. Kõhku küll tõi ta lausikesega leiba-leent — ilma munata.

Sääralt läksin wenna, wiljakaupleja juure.

Mina trehwasin teda, just süis kui ta palwetajale 10 rubla andis. „Kas sa mitte ei näinud?“ hüidis ta minu poole, kui mina oma palwe talle ette panin. Otsse praegu olen mina 10 rubla, „igawese küindla“ eest kirikuse annud. — Täna pean weel „Eiwa-augule“ ära maksma. Üks sõiduriist on saäl saada, kaks kõrwi hobust ja üks peenike wanker sinna juure, maksawad 600 rubla. Mina ei pruugi neid küll mitte, aga oma